

'Campeones' (2a part)

MOLT PERSONAL
XAVI ROCA
@xaviroca1

Fa unes setmanes escrivia en aquest mateix espai un *Molt personal* dedicat a la pel·lícula *Campeones*, dirigida per Javier Fesser i protagonitzada brillantment per l'actor Javier Gutiérrez i un grup de persones amb discapacitat real. Explicava en el meu article que m'havia encantat aquesta pel·lícula i que, a més, representava una autèntica bufetada als encara molts prejudicis que hi ha sobre la discapacitat i alhora esdevenia un gran homenatge a les persones amb discapacitat intel·lectual. Uns autèntics campions. I ara fa pocs dies, vaig tenir la sort de veure el programa de RTVE *Comando Actualidad* dedicat a la pel·lícula *Campeones*. I t'he de dir, amic lector, que també m'ha agradat i m'ha fet pensar força. Em pensava que, amb el títol de *Campeones* es feia referència a les persones amb discapacitat. Però el que he descobert amb el documental és que, a la vida real, hi ha uns altres *campeones*. Les aproximadament 300.000 famílies a Espanya que compten amb una persona amb discapacitat i les més de 50.000 persones que treballen o són voluntaris en projectes centrats en el món de la discapacitat. Darrera de cada persona amb discapacitat hi ha unes quantes persones que l'estimen, que l'ajuden a tenir una vida el més *normal* possible. Persones que no apareixen a la pel·lícula però que són realment impressionants, que són realment *campeones*. Per exemple, al documental apareix Miguel, pare de l'Estefan.

explicant com el van anar a adoptar a Bulgària quan tenia 4 anys i al poc d'estar a la seva casa nova van descobrir que tenia autisme. O la Loli i el Vitorino, pares de la Glòria, explicant les dificultats que han hagut d'anar superant des que va néixer la Glòria fins ara. O l'extraordinària història de la Nieves i el seu home, pares del Jesús, que tenien nou fills en acollida a casa seva quan van adoptar al Jesús amb una discapacitat intel·lectual. També afirma el pare de l'Alberto que una de les coses més doloroses són les mirades compassives i de pena de moltes persones cap als seus fills. Diu que afortunadament els discapacitats no en són massa conscients, ja que són superdotats emocionalment parlant. Gairebé tots els familiars reconeixen que els principis són força durs. Que és un trauma fort. Però que un cop superat tenen una vida molt feliç.

Darrera de cada persona amb discapacitat hi ha persones que l'estimen, que l'ajuden a tenir una vida el més 'normal' possible

També comparteixen la preocupació de pensar què passarà amb els seus fills quan ells no hi siguin. Afortunadament destaquen tots els entrevistats que la situació actual al nostre país és molt millor que la que hi havia fa uns anys. Si mirem endarrere ens adonem que el món de la discapacitat ha millorat molt tot i que si mirem endavant som conscients de que encara queda molt per fer. I també tots han coincidit l'enorme impuls que ha suposat la pel·lícula per ajudar a incrementar la conscienciació que tenim sobre la discapacitat. I amb aquest magnífic documental, *Comando Actualidad* fa un merescut homenatge a totes les persones que envolten als discapacitats intel·lectuals. Tant de bo pel·lícules com *Campeones* o reportatges com el comentat serveixen per a augmentar la nostra consciència al respecte de la discapacitat i a més influeixin en els nostres polítics perquè assignin més i millors recursos a la discapacitat. Els discapacitats i el seu entorn s'ho mereixen, són uns autèntics *campeones*.

I acabo amb una frase de Vicente del Bosque (exentrenador del Real Madrid i de la selecció espanyola de futbol) quan parlava en una entrevista fa anys sobre el seu fill discapacitat Álvaro. Deia Vicente, "al principi et preguntes per què ens ha tocat la discapacitat a la nostra família. I al cap d'un temps dones gràcies de que ens hagi tocat a nosaltres".